

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 791/2013-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. D. K., K., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Š., s. r. o., Ž., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta Mgr. M. Š., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo 4/2012 z 29. novembra 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. D. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2013 doručená sťažnosť Ing. D. K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou Š., s. r. o., Ž., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta Mgr. M. Š., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžo 4/2012 z 29. novembra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení navrhovateľa sa v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 29 Sp 34/2011 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia mesta K. (ďalej len „mesto“) č. j. 1333/2011-13 z 22. augusta 2011. Mesto uvedeným rozhodnutím zamietlo návrh sťažovateľa a jeho manželky na zabezpečenie predbežnej právnej ochrany týkajúcej sa zákazu vykonávania stavebnej činnosti odporcov (stavebníkov) na stavbe rodinného domu až do právoplatného skončenia konania v predmetnej veci.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 29 Sp 34/2011 z 9. decembra 2011 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) potvrdil rozhodnutie mesta č. j. 1333/2011-13 z 22. augusta 2011, pričom odporcovi a účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie sťažovateľ spolu s manželkou. O odvolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom, ktorým potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Podľa názoru sťažovateľa *„Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je nepreskúmateľný, pretože v odôvodnení sa súd nevysporiadal so zásadnými právnymi otázkami vyplývajúcich v odvolaní“*.

Sťažovateľ v sťažnosti v podstate zopakoval argumentáciu, ktorá bola obsahom jeho odvolania proti rozsudku krajského súdu, a navyše uviedol, že *„NS SR ignoroval doplnenie odvolania v ktorom som poukázal, že mesto K. si nesplnilo zákonnú povinnosť vo vecí konať a zabezpečiť našu ochranu proti zrejmemu zásahu do pokojného stavu podľa § 5 OZ, jednak ako správny orgán, ale aj ako stavený úrad (v § 117 stavebného zákona ustanovuje, že stavebným úradom je obec)...“*.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa na súdnu a inú ochranu, spravodlivé súdne konanie zaručených v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom NS SR č. 5 Sžo/4/2012 zo dňa 29. 11. 2012 porušené boli.

2. Zrušuje sa rozsudok Najvyššieho súdu SR Bratislava zo dňa 29. 11. 201 pod sp. zn. 5 Sžo/4/2012 v celom rozsahu a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR Bratislava na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd SR Bratislava je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania.

4. Najvyšší súd SR Bratislava je povinný zaplatiť sťažovateľovi nemajetkovú, morálnu ujmu 3 000 eur.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné

návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd.

Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranné, nezávislé a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takeho postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Účelom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v prvom rade zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné

právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno

domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj najvyšší súd, a preto je úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd považuje za potrebné z hľadiska limitov ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným

právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Sťažnostná argumentácia sťažovateľa je v podstate založená na tvrdení, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku „*nevysporiadal so zásadnými právnymi otázkami vyplývajúcich v odvolaní*“ a tiež že „*ignoroval doplnenie odvolania*“.

Ústavný súd z k sťažnosti pripojenej fotokópie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu zistil, že najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia okrem iného uvádza:

„Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho preskúmavacieho konania bolo rozhodnutie odporcu, ktorým rozhodol podľa § 5 Občianskeho zákonníka.

Podľa ustanovenia § 5 Občianskeho zákonníka ak došlo k zrejmemu zásahu do pokojného stavu, možno sa domáhať ochrany na obci...

Ochranu proti tomu, kto právo poruší (porušuje) alebo ohrozí (ohrozuje), poskytuje teda aj obec. Obec neposkytuje ochranu akémukoľvek porušeniu či ohrozeniu práva, ale iba takému, ktoré nastalo tým, že sa bez právneho dôvodu zasiahlo do doterajšieho pokojného stavu, ktorý bol pred zásahom. Ide o ochranu doterajšieho stavu bez toho, aby obec skúmala, či ten, kto zasiahol do pokojného stavu je na to oprávnený, alebo nie.

K zrejmemu zásahu do pokojného stavu v zmysle § 5 Občianskeho zákonníka spravidla dôjde pri protiprávnom konaní. Obnovenie predošlého stavu by bolo možné spravodlivo požadovať len v prípade, pokiaľ by bolo evidentne preukázané, že zmenený stav, ktorý nastal v dôsledku nejakého konania, znamená zásah do subjektívnych občianskych práv a je v súvislosti s protiprávnym konaním porušovateľa, t. j. je možné takto vzniknutý stav považovať za závadný stav, ktorý nie je možné objektívne tolerovať. Avšak aj pri preukázaní takéhoto stavu, môže obec len predbežne zásah zakázať alebo uložiť aby bol obnovený predošlý stav, avšak z predbežnej povahy rozhodnutia obce vyplýva, že to nie je možné dosiahnuť uložením konkrétnej povinnosti - rozhodnutím na plnenie.

Obec nemôže ochranu poskytnúť v takom prípade, ak sa zasiahlo do pokojného stavu, v dôsledku vykonateľného súdneho rozhodnutia alebo na základe úradného rozhodnutia, či povolenia.

Skutkovým základom pre rozhodnutie obce je posledný pokojný stav, ktorý existoval pred zrejším zásahom. Obec zisťuje a rieši len skutkové otázky. Obec neskúma a ani nemôže skúmať, komu právo skutočne patrí, aká je právna pozícia jednotlivých strán. Tieto otázky môže preskúmať a rozhodnúť o nich iba súd.

Ak obec dôjde k záveru, že došlo k zrejmemu zásahu do pokojného stavu, rozhodne tak, že sa tým dosiahne obnovenie stavu, ktorý existoval pre zásahom. Obec teda neskúma právny stav, platnosť právnych vzťahov, ale len posudzuje faktický stav, ktorý sa zásahom tretej osoby zmenil oproti doterajšiemu stavu. Ide o tzv. posesórnu ochranu, v rámci ktorej vydá rozhodnutie, ktoré musí mať náležitosti podľa § 46 a nasl. SP.

Obec sa v konaní nezaoberá otázkou, či zásah do pokojného stavu bol po práve alebo v rozpore s ním. Zisťuje iba, či boli splnené podmienky požadované Občianskym zákonníkom pre rozhodnutie. Tieto podmienky sú dve, a to:

a) zrejmé porušenie pokojného stavu - za také porušenie je treba považovať zásah, ktorý nevylučuje pochybnosti, že sa ním mení pokojný stav (posledný). Typické sú najmä zásahy v oblasti tzv. susedských práv (§ 127 OZ.);

b) existencia pokojného stavu - ide o faktický, posledný pokojný stav pred zásahom. Rozsah poskytnutej ochrany je opätovne daný predmetným ustanovením Občianskeho zákonníka.

Podľa nej je obec oprávnená zásah do pokojného stavu:

- a) zakázať,
- b) rušiteľovi uložiť, aby obnovil posledný pokojný stav,
- c) zakázať a Občianskym zákonníkom, aby obnovil posledný pokojný stav.

Posledne uvedená možnosť nie je síce výslovne v zákone uvedená, nič menej ju nemožno, podľa povahy veci, vylúčiť.

Výrok rozhodnutia by mal zodpovedať § 5 OZ. Predbežne sa zakáže zásah do posledného pokojného stavu, ktorý sa opíše, alebo sa uloží obnovenie predošlého stavu, ktorý sa takisto musí presne opísať, prípadne sa obe tieto zákonné možnosti kombinujú podľa povahy prípadu. Iný výrok je neprípustný. Právoplatné rozhodnutie je po uplynutí lehoty naplnenie, ktorá sa v ňom musí uviesť, vykonateľné a podľa povahy uloženej povinnosti ho vykoná správny orgán alebo súdny exekútor.

Z ustanovenia § 5 posledná veta treba vyvodit', že ochrana prostredníctvom obce je iba dočasná, resp. predbežná. Zákon každému subjektu, do práv ktorého sa zasiahlo, umožňuje domáhať sa súčasne alebo následne ochrany aj na súde.

Vzhľadom na ochranu, ktorú poskytuje obec, a na jej povahu, možno vyvodit', že rozhodnutie obce podľa § 5 má úplne iný charakter ako rozhodnutie súdu, a preto občianskoprávny súd nie je a ani nemôže byť viazaný rozhodnutím obecného úradu vydaného podľa § 5 OZ. ...“

V nadväznosti na citované právne názory najvyšší súd, aplikujúc ich na vec sťažovateľa, v odôvodnení napadnutého rozsudku ďalej uviedol:

„V danom prípade vznikla sporná otázka, akým spôsobom možno reálne zabezpečiť odklad výkonu stavebného povolenia a zabezpečiť čoho sa navrhovatelia domáhajú - zabrániť stavebníkom pokračovať v stavbe podľa právoplatného s rozhodnutia, vykonateľnosť ktorého bola súdom odložená podľa § 250c OSP.

Odklad vykonateľnosti rozhodnutia predstavuje zabezpečovací procesný prostriedok. Vo všeobecnosti sa pod vykonateľnosťou rozumejú účinky rozhodnutia štátneho orgánu umožňujúce núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť (právo) na plnenie obsiahnutú vo výroku rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne. V správnom procesnom práve sa do pojmu vykonateľnosť rozhodnutia zahŕňa aj vznik subjektívneho oprávnenia alebo práva, ktoré priamo vykonáva oprávnený účastník (napr. stavebné

povolenie). *Vykonateľnosť administratívnych rozhodnutí, ktoré podliehajú preskúmaniu v správnom súdnictve závisí od procesného predpisu upravujúceho postup orgánu, spravidla verejnej správy, pri ktorom sa vydávajú vykonateľné rozhodnutia, t. j. rozhodnutia, ktorými sa priznáva právo, zaväzuje na povinnosť alebo postihuje majetok. Rozhodnutie správneho súdu o povolení odkladu vykonateľnosti treba považovať za výnimočné rozhodnutie. Výnimočnosť tohto procesného úkonu správneho súdu spočíva v tom, že takýmto pôsobením súdnej moci sa paralyzujú účinky právoplatného, a teda vykonateľného rozhodnutia správneho orgánu, ktoré sa až do jeho zrušenia v súdnom konaní považuje za zákonné (prezumpcia zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov).*

Keďže v danom prípade, ako vyplýva z obsahu spisu, realizáciu odkladu výkonu rozhodnutia nebolo možné v danej veci zabezpečiť orgánmi činnými v trestnom konaní (nejde o trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia (§ 348 Trestného zákona) ani v stavebnom konaní (nejde o priestupok podľa § 106 stavebného zákona), postup podľa § 5 OZ by prichádzal do úvahy za splnenia zákonom stanovených : podmienok, ako sú popísané vyššie. “

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku taktiež uvádza:

«Odvolaniu navrhovateľov však nebolo možné vyhovieť, nakoľko Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 25. 01. 2012, sp. zn. 2 Sžp/11/2011 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Žiline z 13. 01. 2011, č. k. 21 S/2/2010-193, ktorým bola ako nedôvodná zamietnutá žaloba navrhovateľov, ktorou sa navrhovatelia domáhali zrušenia stavebného povolenia na stavbu „Rodinný dom, elektrická, vodovodná, kanalizačná a plynov prípojka“ vydaného pre stavebníkov Ing. A. Š.. a manželku K. Š., obaja bytom K., vydaného stavebným úradom Mestom K., č. j. Výst. 2630/2009-an z 28. 07. 2009 a potvrdeného rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Ž. č. 2009/01849/KRA zo dňa 30. 10. 2009. Konanie 21 S/2/2010 právoplatne skončené 06. 03. 2012.

Účinky odkladu vykonateľnosti rozhodnutia trvajú do rozhodnutia o zákonnosti preskúmaného správneho rozhodnutia. Po doručení tohto konečného rozhodnutia zanikajú bez ohľadu na výsledok konania. Ak sa napadnuté rozhodnutie zruší, končí sa aj jeho vykonateľnosť. Zamietnutím žaloby sa končí odklad vykonateľnosti z iného dôvodu.

Vychádzajúc z uvedeného neboli splnené podmienky ustanovenia § 5 Občianskeho zákonníka, nakoľko právoplatným skončením konania o preskúmanie zákonnosti stavebného povolenia vydaného účastníkom manželom Ing. A. S... a K. Š. účinnosť uznesenia Krajského súdu v Žiline z 02. 06. 2010, č. k. 21 S/2/2010-57 o odklade vykonateľnosti rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Ž. č. 2009/01849/KRA zo dňa 30. 10. 2009 zanikla.

Na uvedenom závere nič nemení ani obsah podaného odvolania ani jeho doplnenia doručenému najvyššiemu súdu dňa 29. 11. 2012, pretože neobsahujú žiadne nové tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli niečo zmeniť na zisteniach a záveroch rozhodnutia najvyššieho súdu.

Za tejto situácie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nezostávalo nič iné, ako podľa 250ja ods. 3 veta druhá a § 219 ods. 1 OSP rozsudok krajského súdu ako vo výroku vecne správny potvrdiť.»

Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku ústavne akceptovateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, že nárok sťažovateľa a jeho manželky právoplatným skončením konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 21 S 2/2010 stratil oporu v hmotnom a procesnom práve a konanie podľa § 5 Občianskeho zákonníka, ktoré má charakter dočasnej, resp. predbežnej ochrany, sa stalo bezpredmetné. I keď pre súd konajúci v správnom súdnictve je rozhodujúci stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia správneho orgánu (§ 250i ods. 1 prvá veta v spojení s § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), najvyšší súd nemohol neprihliadnuť na skutočnosť, že v čase jeho rozhodovania už nárok sťažovateľa zanikol.

Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnený a ani za arbitrárny, t. j. taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcich správne súdnictvo) a Občianskeho zákonníka.

Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru,

ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2013